

Рискалова.

Ахъ! не ми е до чудацы сега!

Чевръста.

Но тѣзи сѣ за смѣхъ, и до това тай яко
росягъ, тай пизко ся кланягъ, что азъ не
отъ да отстапа отъ тѣхъ.

Рискалова.

Да речи имъ право, безъ дѣлга церемо-
ня, чи азъ днеська никого не пушамъ.

Чевръста.

Азъ имъ говорихъ сичко, какво можихъ
да измысля, пакъ тѣ твърдятъ едно: мы
пропаднахме, мы липцахме отъ гладъ и
жака, а ко невидимъ вашата добродѣтельна
то друга, Юлія Эрастова: за что то отъ
нея, сѣде отъ нея виси нашето счастье
Вотъ какво пѣять тѣ!

Рискалова.

Чудно! . . . Но кажими, хотя какви сѣ тѣ-
военны, подьячи, лекари или работни хора?

Чевръста.

Богъ даги знае, тѣ какъ то ся приминили
и самси дьяволь не еи разбирѣ, что сѣ за
птичета. Азъ помня толко, чи въ книжката,
която харизахте на наша мила Надицька,
има таквизи мусуры

Рискалова.

Нека бѣде тай, речи имъ да дойдатъ,
ще видимъ.